



ה"ת 1181/07/21 - נידאל גרירה, מוחמד מרבווע, אחמד מרבווע נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 1181-07-21 גרירה(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

**בפני כבוד השופט אמנון כהן
מבקשים**

1. נידאל גרירה
2. מוחמד מרבווע
3. אחמד מרבווע

מדינת ישראל

**נגד
משיבים**

ב"כ המבקשים: עו"ד אסף טל
ב"כ המשיבה: עוה"ד נעמי לוינוב

החלטה

לפני בקשה להשבת תפוסים שנתפסו על ידי המשיבה במסגרת ת"פ 13672-03-21.

רקע

ביום 7.3.21 הוגש נגד המבקשים כתב אישום המייחס להם עבירות סמים. כתב האישום מחזיק שישה אישומים. על פי כתב האישום, המבקש מס' 1 הוא גיסם של המבקשים מס' 2-3 ובמספר הזדמנויות, בין החודשים נובמבר 20- ינואר 21, הם שימשו עבורו כשליחים לממכר עשרות גרמים של סמים מסוכנים מסוג קוקאין לסוכן משטרה. על פי האישומים 4-6, עשו המבקשים שימוש ברכב מסוג טויוטה שמספרו 839-78-701 (**להלן - "הרכב"**). לכתב האישום צורפה בקשת חילוט מכח פקודת הסמים בה הודיעה המשיבה כי במידה והמבקשים יורשעו תבקש לחלט את הרכוש הבא שנתפס במסגרת החקירה:

הרכב; מכשירי טלפון שהיו בשימוש המבקשים; כסף מזומן שהיה בחזקת המבקשים 1-2, יתרות חשבון בנק ודירה שבחזקת המבקש מס' 1 (**להלן חשבון הבנק והדירה**) (**להלן ביחד - "התפוסים"**).

במסגרת התיק העיקרי, החלה להישמע פרשת התביעה ודיון המשך לשמיעת הראיות קבוע ליום 27.1.22.

עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה להארכת החזקת הכספים, חשבון הבנק והדירה וביום 9.9.21, בהיעדר התנגדות, קבע כב' השופט אלעזר את המשך ההחזקה עד לתום ההליכים (צ"א 13792-03-21).

הבקשה שלפני הוגשה ביום 1.7.21. לאחר השלמת מסמכים מטעם המבקשים, התקיים דיון לפני ביום 27.10.21 במהלכו נשמעו עדויות וכן טענות נוספות ובהמשך הצדדים הגישו סיכומיהם. ביום 8.12.21 קבעתי כי בטרם תינתן החלטה יש לקבל את עמדת חברת "מימון ישיר" ביחס לרכב והבעתי לצדדים את עמדתי כי ראוי שההחלטה בבקשה

עמוד 1



תינתן במסגרת התיק העיקרי שהיה עתיד להישמע במועד סמוך. על החלטה זו הוגש ערר (ע"ח 21146-12-21) שקבע כי ככל שהתיק העיקרי לא יסתיים במועד הדיון הקרוב, יוחזר התיק לטיפול.

ראיות

מטעם המבקשים, העידו המבקש מס' 1 ואשתו וכן המבקש מס' 2. בנוסף הוגשו מסמכים הנוגעים לרכב, לדירה ולכספים של המבקש מס' 1.

אשת המבקש מס' 1:

על פי תצהיר שהגישה מיום 25.10.21 עולה, כי היא עושה שימוש ברכב וכי חשבון הבנק שעוקל משמש אותה גם לטובת תשלומי משכנתא.

בעדותה לפני טענה, כי הכסף המזומן שנתפס נמשך כמה חודשים קודם התפיסה לצורך תשלום על הרכב והעודף נשאר בבית. לגבי הרכב טענה, כי כל המשפחה עושה בו שימוש והסבירה כי אמרה בחקירתה במשטרה שאין לה רכב משום שאין לה בעלות על הרכב. בנוסף עלה, כי הרכב נקנה בעזרת הלוואה והיא משלמת על החזר ההלוואה מכרטיס האשראי שלה משום שלבעלה אין כרטיס אשראי.

המבקש מס' 1:

בעדותו לפני עלה, כי הרכב נקנה על ידו בעזרת מימון שקיבל מצד ג', חברת מימון ישיר (להלן - **החברה**), באופן בו הוא שילם סך של 30 אלף ₪ והחברה שילמה סך של 90 אלף ₪. העברת הבעלות ברכב בוצעה ביום 3.12.20. בהקשר זה טען, כי הכסף המזומן שנתפס אצלו נמשך בסמוך לרכישת הרכב והוא נועד בין היתר למימון הרכישה וכן להתנהלות השוטפת של משק הבית. ביחס לדירה עלה כי היא מושכרת לאחר תמורת 3,800 ₪ בחודש וכי הוא ואשתו מתגוררים בבית אמו. בנוסף עלה, כי המבקש נעצר ביום 24.2.21 אז נתפס עליו הכסף המזומן.

המבקש מס' 2:

מעדותו עלה, כי המסמכים שהגיש ביחס לכספים שנתפסו אצלו, לגביהם טען כי משך אותם סמוך למעצרו, אינם מעידים על כך וטען כי יגיש "בקרוב" מסמכים אחרים.

מסמכים שהוגשו:

מאסופת המסמכים מטעם המבקש מס' 1 ואשתו עלה, כי בימים 21.9.20, 15.10.20, 2.11.20, בוצעה משיכה בסך עשרת אלפים ₪ מחשבון הבנק של המבקש מס' 1. בנוסף עלה מהמסמכים, כי המבקש מס' 1 חתם על הסכם מימון עם החברה לרכישת הרכב ובו נרשם כי "אין נהנה בזכויות הגלומות בהלוואה זולת הלוואה" (הוא המבקש מס' 1 ר' בעמ' 3 לנספח ה' שבסיכומי ב"כ המבקשים מיום 10.11.21). כמו כן עולה מההסכם, כי נרשם שיעבוד על הרכב לטובת החברה וכי עד ליום 10.9.21 בוצעו תשלומים סדירים לחברה.

טיעוני הצדדים



עמדת ב"כ המבקשים

ב"כ המבקשים ביקש להשיב את התפוסים. ביחס לרכב טען, כי אמנם הרכב רשום על שמו של המבקש מס' 1 אך הוא בשימוש של אשתו, המטפלת בילדיהם הקטינים וזקוקה לרכב. ביחס לטלפונים טען, כי רובם שייכים לבני משפחת המבקשים וביקש להחזיר להם את הטלפונים. לגבי הכספים טען, כי הכספים שנתפסו במהלך המעצר אינם קשורים לעבירות בהן הואשמו והם נמשכו מהבנק קודם מעצר המבקשים.

בדיון שהתקיים לפני ביום 27.10.21, הוסיף ב"כ המבקשים לטענותיו וטען, כי ביחס לתפוסים בהם ניתנה החלטה במסגרת צ"א 13792-03-21, הבקשה הוגשה שלא כדין משום שלפי פקודת הסמים היה על המשיבה להגיש בקשה חדשה להחזיק בתפוסים עם הגשת כתב האישום. כמו כן טען ביחס לחשבון הבנק, כי מתדפיסי הבנק עולה, כי לא בוצעו הפקדות כספים במזומן מה שמצביע על כך שהכספים שבחשבון הם אינם כספים הקשורים לעבירות שבכתב האישום.

בסיכומיו, צירף ב"כ המבקשים את אשת המבקש מס' 1 כמבקשת. ביחס לדירה טען, כי הנכס נקנה במשותף למבקש ולאשתו כאשר ההון הראשוני לרכישה הועבר מאמו של המבקש מס' 1 והשאר שולם בתשלומים חודשיים מעבודתה של אשתו ותדפיסי הבנק תומכים בכך. ביחס לרכב הוסיף, כי המבקש מס' 1 יהיה מוכן להפקיד 30% מהסכום שהוא השקיע ברכישת הרכב כדי לשחררו. בנוסף טען בהקשר זה, כי עצם העובדה שהמבקש היה זקוק להלוואה מעיד על כך שהוא אינו סוחר סמים ואין חשש שהרכב יוברח משנרשם עליו משכון לטובת החברה. ביחס לכספים ולחשבוניות הבנק טען, כי המסמכים מראים התנהלות כלכלית תמימה וכי הכסף המזומן "צבוע" ולא ניתן ליחסו לעבירות הסמים.

עמדת המשיבה

המשיבה מתנגדת לבקשה. בטיעונה עמדה על כך שפעלה באופן ההולם את החוק והפסיקה והפנתה לחזקה המעוגנת בפקודת הסמים בדבר רכוש שנתפס בחזקת נאשם בעבירת סמים והנטל המוטל עליו. בתוך כך הפנתה להחלטה מהליך המעצר עד תום ההליכים (מ"ת 13770-03-21) בו נקבעו ראיות לכאורה, בין היתר לכך שבמסגרת האירועים המתוארים בכתב האישום הושג רווח כספי של עשרות אלפי שקלים. לשיטתה, די בקביעת ראיות לכאורה כדי לעמוד בנטל ההוכחה ל"פוטנציאל חילוט".

ביחס לדירה טענה, כי הטענות שנטענו הן טענות בעלמא משלא הומצאו אסמכתאות לכך שהמבקש מס' 1 ואשתו קיבלו מימון חלקי לרכישת הדירה וממילא לא הובהר מה מקור היתרה ששילמו. בנוסף, הפנתה לכך שהדירה אינה משמשת למגוריהם אלא כ"עסק" מאחר שהיא מושכרת.

ביחס לרכב טענה, שהראיות לכאורה מלמדות, כי הרכב שייך למבקש מס' 1, רשום על שמו וכי הוא שימש לביצוע העבירות המיוחסות. לגבי הטענה כי הרכב מעוקל ואין חשש שיוברח הפנתה לפסיקה שקובעת כי עיקול אינו מונע תפיסה עד תום ההליכים. בנוסף, טענה בעניין הרכב, כי מתדפיסי הבנק שהוגשו עולה, כי המבקש 1 ביצע שלוש משיכות על סך עשרת אלפים ₪ במועדים שונים וטענתו כי הכסף נועד לתשלום על הרכב לא הוכחה ואינה מסתברת, במיוחד שעל פי הראיות לכאורה במועדים אלה הוא הפיק רווחים מעסקאות סמים. עם זאת, המשיבה הסכימה לשחרר את הרכב בכפוף לתנאים שהותוו בפסיקה ולכך שהמבקש מס' 1 יפקיד 30 אחוז משווי הרכב, ולא משווי הסכום שהשקיע, והפנתה לפסיקה בנושא.

ביחס לחשבון הבנק טענה, כי המבקשים לא עמדו בנטל הנדרש להפרכת החזקה הקבועה בפקודת הסמים והעלו



טענות בנושא רק בסיכומיהם, מבלי שנחקרו על כך. בתוך כך טענה, כי עיון במסמכי הבנק שצורפו לצד תצהירי המבקשים מעלה תמיהות ביחס למקור הכסף. מכל מקום, הצהירה, כי תהיה מוכנה להעביר את היתרות שבחשבון לפיקדון בחשבון המשטרה ולשחרר את חשבון הבנק.

ביחס לכסף המזומן שנתפס על המבקש מס' 1 טענה, כי הסבריו לא עומדים בנטל הראייתי בשל פער הזמנים בין משיכת הכסף למועד תפיסתו וכן כי לא מדובר באותו סכום. ביחס לכסף המזומן שנתפס בחזקת המבקש מס' 2 טענה, כי לא המציא אסמכתא שתאמת את טענתו כי משך את הכסף מהבנק בסמוך למעצרו.

ביחס לפלאפונים טענה המשיבה, כי תסכים להשיבם למעט מכשירו של המבקש מס' 3 בכפוף להצהרת המבקשים ביחס לכלל הראיה הטובה ביותר.

עמדת חברת מימון ישיר

החברה הביעה התנגדות לחילוט הרכב וטענה כי היא נושה מובטחת וביקשה כי ככל שבסוף ההליך העיקרי בית המשפט יורה על חילוט הרכב, תבקש למכור אותו בעזרת כונס נכסים מטעמה. המשיבה לא התנגדה למתווה זה וביקשה להמשיך להחזיק ברכב. ביחס להמשך ההחזקה ברכב לא הועברה עמדה מטעם החברה.

דין

מאחר וכב' השופט אלעזר נתן החלטתו בעניין הדירה, חשבון הבנק והכספים לא אדון בתפוסים אלה. ככל שב"כ המבקשים סבור כי נפלה שגגה בהחלטה או בהתנהלות המשיבה היה עליו להגיש ערר. אינני משמש ערכאת ערעור על החלטת השופט אלעזר. עם זאת, לאור הסכמת המשיבה, אני מורה על הפקדת היתרות בחשבון הבנק לחשבון המשטרה ועל שחרור חשבון הבנק.

לאור אלה, אדון בעניין הרכב והפלאפונים בלבד.

הרכב

הרכב נתפס במסגרת חקירה שהבשילה להגשת כתב אישום שענינו מכירת עשרות גרמים של סם מסוכן מסוג קוקאין לסוכן משטרה. מאחר שההחזקה ברכב לא נתבקשה במסגרת הבקשה לפני השופט אלעזר אדון בבקשה כאילו הוגשה מכח ס' 34 לפסד"פ (מעצר וחיפוש).

המבקש מס' 1 (להלן **המבקש**) טען, כי הרכב משמש גם את אשתו ותפיסתו פוגמת בשגרת חייה. המשיבה הבהירה, הן בטיעוניה והן בהודעתה בכתב האישום, כי ככל שהמבקשים יורשעו בכוונתה יהיה לבקש לחלט את התפוסים, לרבות את הרכב ולכן התנגדה מלהשיב את הרכב למבקש.

הפסיקה הכירה בכך שמהפך הראייתי על בית המשפט הנדרש להכריע בהשבת רכוש שנועד להבטיח חילוט עתידי, ככל שתהיה הרשעה בהליך העיקרי, לבחון את "פוטנציאל החילוט" ודי בראיות לכאורה לשם כך. ר' בבשפ 3750/09 אלהושאלה (2.6.09) שם נקבע:

מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל אמצעי



**מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין בעניין מעצר
נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על "פוטנציאל
חילוט", קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים, יביא הדבר לחילוט
הרכוש שבמחלוקת**

בנוסף נקבע, כי יש לאזן את תפיסת הרכוש עם זכות הקניין בשים לב לחזקת החפות ממנה נהנים המבקשים. ר' בבשפ
6817/07 סיטבון (31.10.07):

**הסעד הזמני מיועד אפוא לאפשר מימושן של תכליות החילוט. יחד עם זאת ברי, כי
בית המשפט הדין בבקשה למתן סעדים זמניים יעשה כן בזירות המתבקשת
מהפגיעה בקניינו של הנאשם, שמוחזק בשלב זה כחף, ונוכח האפשרות שבסופו
של ההליך לא יוחלט על חילוט הרכוש. כפי שנפסק כבר בעבר, תפישת רכוש על
מנת להבטיח את אפשרות החילוט בעתיד, בשלב בו ההליך הפלילי עודו מתנהל
ולנאשם עומדת חזקת חפות, הינה צעד דרסטי השולל מבעל הרכוש את האפשרות
לעשות שימוש בקניינו, לעיתים למשך תקופה ארוכה. לפיכך אם ניתן לנקוט
אמצעים "חלופיים" שדי בהם כדי להבטיח את אפשרות החילוט או השגת תכליות
בעתיד, תוך פגיעה פחותה בקניינו של בעל הרכוש, יש להעדיף על פני סעד זמני
של תפיסת הרכוש והחזקתו עד תום ההליך המשפטי**

אין מחלוקת בין הצדדים, כי הרכב שייך למשיב. מכתב האישום ומהראיות לכאורה שנקבעו בהליך המעצר עולה, כי
נעשה שימוש ברכב בעת ביצוע לכאורה של עסקאות סמים. די בכך כדי לעבור את הסף הראייתי הנדרש. ועם זאת, בשל
שימושה של אשת המבקש ובשים לב, כי המבקש עודנו נהנה מחזקת החפות ראיתי לנכון לאפשר את שחרור הרכב
בכפוף להפקדת כספים. ר' בהקשר זה בבשפ 5550/08 שמעון (8.7.08):

**התכלית העומדת בבסיס הטלת הערבויות בנסיבות דנן הינה הבטחת האפשרות
לחילוטו העתידי של הרכב. אכן, תכליתן אינה לסכל את השבת הרכב לחזקתו של
העורר. על בית המשפט מוטלת, אפוא, החובה לתור אחר האמצעי אשר פגיעתו
היא פחותה, באופן אשר יגשים את התכלית להבטחת אפשרות חילוט עתידי של
הרכוש מחד גיסא, ואשר יפגע באופן מינימאלי בזכותו החוקתית של בעל הרכוש
ליהנות מקניינו מאידך גיסא. מלאכת החיפוש אחר האמצעי החלופי האמור הינה,
אפוא, פרי איזון, המעמיד על כפות המאזניים את האינטרס הציבורי אל מול
האינטרס הפרטי של בעל הרכוש, באופן אשר יבטיח כי הפגיעה בזכותו של בעל
הרכוש התפוס לא תהא בלתי מידתית.**

הפסיקה קבעה, כי 30 אחוז משווי הרכב הוא שיעור ראוי להפקדה (בשפ 5550/08 שמעון, בשפ 3616/11 זגורי).
עמדתו של ב"כ המבקש כי לצורך שחרור הרכב יש להפקיד סך של 30% ממה שהשקיע המבקש ולא משווי הרכב אינה
מתקבלת ואינה הולמת את האמור בפסיקה.

החברה טענה כי שווי הרכב נכון לחודש דצמבר 21 עומד על 111 אלף שח. ב"כ המבקשים לא חלק על כך ולפיכך,
ככל שהמבקש יפקיד בקופת בית המשפט סך של 33,300 ₪ הרכב ישוחרר לחזקתו.



פלאפונים

מטיעוני הצדדים עלה, כי המשיבה מסכימה להשבת הפלאפונים זולת זה של המבקש 3. אני סבור כי פלאפון, בניגוד לרכב, הוא חפץ שניתן להתנהל בלעדיו שכן מראש מדובר בחפץ בלעדי ועלותו של מכשיר חדש נמוכה זאת בניגוד לרכב בו סביר שאחרים גם עושים שימוש ועלותו גבוהה ולכן אם ממילא המשיבה ביקשה לחלט את המכשירים ככל שתהיה הרשעה הייתי נוטה שלא להחזיר אותם לחזקת המבקשים. עם זאת, מאחר והמשיבה הסכימה להשבת המכשירים זולת זה של המבקש מס' 3 לא אחמיר מעבר לעמדתה.

לסיכום:

דוחה את הבקשה הנוגעת לדירה ולכספים.

ביחס לחשבון הבנק מורה על שחרור החשבון לאחר העברת היתרה לחשבון המשטרה, כך שהמבקשים יוכלו לעשות שימוש בחשבון הבנק.

מורה על שחרור הרכב בכפוף להפקדה של 33,300 ₪.

ביחס לפלאפונים, המשיבה תפעל לפי הצהרתה.

כמוסכם בין הצדדים, מעכב את ביצוע ההחלטה בעשרה ימים.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשפ"ב, 29 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.